

POSTANOWIENIE

Dnia 5 lutego 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Sobczak (przewodniczący)

SSN Andrzej Stępka

SSN Józef Szewczyk (sprawozdawca)

Protokolant Anna Janczak

przy udziale prokuratora Prokuratury Generalnej Mieczysława Tabora,
w sprawie **P. R.**

skazanego z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 5 lutego 2014 r.,

kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w W.

z dnia 8 marca 2013 r.,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w W. z dnia 25 maja 2012 r., ,

I. oddala kasację;

**II. obciąża skazanego kosztami sądowymi postępowania
kasacyjnego;**

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. G.

M. - Kancelaria Adwokacka kwotę

**1 180,80 (słownie tysiąc sto osiemdziesiąt zł osiemdziesiąt
gr),**

**w tym 23% podatku VAT za sporządzenie i wniesienie kasacji
oraz obronę przed Sądem Najwyższym.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w W. z dnia 25 maja 2012 r., oskarżony P. R. został uznany za winnego tego, że:

1. w dniu 4 grudnia 2008 roku w W., w Hotelu [...], działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem firmę „K. ” S.A. z siedzibą w W. w ten sposób, że podając się za L. B. i posługując się sfałszowanym holenderskim paszportem na to nazwisko, na podstawie podrobionego potwierdzenia przelewu z Raiffeisen Bank na konto w.w. firmy, dokonał zakupu drukarki HW - 1 o nr seryjnym [...] i laminatora model HW - L nr seryjny [...] służących do wydruków kart plastikowych, wprowadzając przedstawiciela w.w. firmy w błąd co do autentyczności przekazanego przelewu potwierdzającego dokonanie zapłaty, powodując straty w wysokości 36.100,56 zł na szkodę firmy „K.” S.A., dopuszczając się tego czynu w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za przestępstwo przeciwko mieniu, czym wyczerpał dyspozycje art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. skazany na karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności;
2. w nieustalonych dniach w okresie od 4 grudnia 2008 roku do 12 lutego 2009 roku w W. w mieszkaniu przy ul. D.[...], działając w krótkich odstępach czasu z góry powziętym zamiarem, w celu użycia za autentyczne podrabiał przy użyciu drukarki HW - 1 i laminatora model HW - L 30315 służących do wydruków kart plastikowych, dokumenty w postaci polskich dowodów osobistych z różnymi danymi personalnymi i własnym wizerunkiem oraz innych zagranicznych dokumentów tożsamości z różnymi danymi personalnymi i własnymi wizerunkami, a także innymi wizerunkami nieustalonych osób, czym wyczerpał dyspozycję art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 270 § 1 k.k. skazany na karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;
3. w nieustalonym okresie nie wcześniej niż w 2008 r., a nie później niż w dniu 12.02.2009 r. dokonał w krótkich odstępach czasu z góry powziętym zamiarem podrobienia w celu użycia za autentyczne następujących dokumentów:

- „Fakturę” VAT nr [...] wystawioną w imieniu K. - sporządzając dokument i podpisując się na nim jako upoważniony pracownik w.w. firmy,
- „Zaświadczenie” o numerze identyfikacyjnym REGON [...] wystawione w imieniu Urzędu Statystycznego w W. z datą 21.11.2005 r. - sporządzając dokument i podpisując się na nim jako upoważniony urzędnik,
- „Zaświadczenie” o numerze identyfikacyjnym REGON [...] wystawione w imieniu Urzędu Statystycznego w W. z datą 22.09.2004 r. - sporządzając dokument i podpisując się na nim jako upoważniony urzędnik,
- „Zaświadczenie” o numerze identyfikacyjnym REGON [...] wystawione w imieniu Urzędu Statystycznego w W. z datą 21.11.2005 r. - sporządzając dokument i podpisując się na nim jako upoważniony urzędnik,
- „Decyzję” w sprawie nadania numeru identyfikacji podatkowej [...] wystawioną w imieniu Urzędu Skarbowego W. z datą 21.04.2004 r. - sporządzając dokument i podpisując się na nim jako upoważniony urzędnik,
- „Pełnomocnictwa” dla K. O. wystawionego w imieniu firmy P. sp. z o. o. z datą 12.02.2009 r. - sporządzając dokument i podpisując się na nim jako prezes zarządu,
- „Fakturę” VAT nr [...] wystawioną w imieniu P. Sp. z o.o. z datą 13.02.2009 r. - sporządzając dokument i podpisując się na nim jako upoważniony pracownik w.w. firmy,
- „Pełnomocnictwa” dla G. P. wystawionego w imieniu firmy I. C. sp. z o.o. z datą 5.01.2009 r. - sporządzając dokument i opatrując go podrobioną pieczęcią firmy i kancelarii notarialnej oraz podpisując się na nim jako upoważniony pracownik w.w. firmy oraz notariusz,
- „Pełnomocnictwo” dla P. R. wystawionego w imieniu firmy P. sp. z o.o. z datą 5.01.2009 r. - sporządzając dokument i opatrując go podrobioną pieczęcią firmy i kancelarii notarialnej oraz podpisując się na nim jako upoważniony pracownik w.w. firmy oraz notariusz,
- „Uchwałę zarządu”, „Załącznik do wniosku o zmianę danych w rejestrze przedsiębiorców”, „Wniosek o zmianę danych podmiotu w rejestrze przedsiębiorców opatrzone” wystawione w imieniu firmy I. C. sp. z o.o. z datą 20.01.2009 r. - sporządzając w.w. dokumenty, opatrując podrobioną pieczęcią

kancelarii notarialnej oraz podpisując się na nich jako upoważniony pracownik w.w. firmy oraz notariusz,

czym wyczerpał dyspozycję art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 270 § 1 k.k. skazany na karę 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

4. w okresie od dnia 7.01.2009 r. do dnia 10.01.2009 r., działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził A. – U. sp. z o.o. w W. oraz M. W. do niekorzystnego rozporządzenia swoim mieniem w ten sposób, że w dniu 7.01.2009 r. w W. wprowadził w błąd pracownika firmy A. – U. sp. z o.o. co do zamiaru zapłaty za zamówiony samochód marki Audi A4 B8 limuzyna 2.0 TFSi Quattro o wartości 162.000 zł poprzez posłużenie się przy odbiorze w.w. samochodu podrobionym wcześniej poleceniem przelewu kwoty 162.000 zł datowanym na dzień 7.01.2009 r., tytułem zapłaty za fakturę VAT z dnia 5.01.2009 r. za w.w. samochód, mimo iż takiego polecenia przelewu nie dokonano, a następnie w dniu 10.01.2009 r. w W. doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 112.000 zł M. W. wprowadzając go w błąd odnośnie braku wad prawnych w.w. rzeczy i przyjęcie od M.W. tytułem faktury nr [...] kwoty 112.000 zł za samochód marki Audi A4 B8 limuzyna 2.0 TFSi Quattro o wartości 162.000 zł, mimo iż samochód pochodził z przestępstwa, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za przestępstwo przeciwko mieniu, czym wyczerpał dyspozycje art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. skazany na karę 6 (sześciu) lat pozbawienia wolności;
5. w okresie od 9.01.2009 r. do 12.02.2009 r. przywłaszczył powierzone mu mienie w postaci samochodu osobowego marki Honda CRV o numerze nadwozia [...] o wartości 80.000 zł będące własnością firmy K. S.A. z siedzibą W., w ten sposób, iż posiadając w.w. pojazd na podstawie umowy leasingowej, a będąc wezwany do jego zwrotu usiłował dokonać jego sprzedaży uprzednio wyłudając w tym celu od Urzędu Dzielnicy W. decyzję nr [...] poświadczającą nieprawdę w zakresie właściciela pojazdu, przedkładając za pośrednictwem

innej osoby w tym celu w w.w. urzędzie sfalszowane uprzednio dokumenty w postaci faktury VAT [...] i upoważnienia z dnia 28.01.2009 r., przy czym dopuścił się tego czynu w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za przestępstwo przeciwko mieniu, czym wyczerpał dyspozycję art. 284 § 2 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 272 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art 284 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i art. 11 § 3 k.k. skazany na karę 4 (czterech) lat pozbawienia wolności;

6. w dniu 12 lutego 2009 roku w W. podczas zatrzymania przez funkcjonariuszy Policji użył jako autentyczny podrobiony dokument legitymując się paszportem holenderskim nr [...] na nazwisko L. B. z umieszczonym własnym wizerunkiem, czym wyczerpał dyspozycję art. 270 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 270 § 1 k.k. skazany na karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;
7. we wrześniu 2000 roku w W. przywłaszczył sobie cudzą rzecz ruchomą w postaci notebooka marki Toshiba 1540 CDT o wartości 7 790 zł na szkodę I. S.A., czym wyczerpał dyspozycję art. 284 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 284 § 2 k.k. skazany na karę 1 roku pozbawienia wolności;
8. w dniu 25 sierpnia 2008 roku W., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem firmę P. S.A. w W. w ten sposób, że wprowadzając w błąd pracownika w.w. firmy co do zamiaru wywiązania się z zobowiązań doprowadził do podpisania w imieniu firmy B. Sp. z o.o. 5 umów na świadczenie usług telekomunikacyjnych, wyludzając 5 aparatów telefonicznych marki Nokia N 95 8GB o wartości 3.399 zł za sztukę oraz usługi telekomunikacyjne o wartości 3.324,43 zł, przy czym dopuścił się tego czynu w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za przestępstwo przeciwko mieniu, czym wyczerpał dyspozycję art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. skazany na karę 1 roku pozbawienia wolności.

I. Na podstawie art. 85 k.k. w zw. z art. 86 § 1 k.k. Sąd orzekł wobec oskarżonego P. R. karę łączną 7 lat pozbawienia wolności. Ponadto wyrok zawiera

rozstrzygnięcia wydane na podstawie art. 63 § 1 k.k., art. 46 § 1 k.k. oraz dotyczące kosztów postępowania.

Od przedstawionego wyroku apelację wywiódł obrońca oskarżonego, który zaskarżył wyrok w całości, zarzucając orzeczeniu:

- obrazę prawa materialnego art. 11 § 1 k.k. oraz art. 12 k.k. w odniesieniu do przestępstw przypisanych w pkt. I.2 i I.3 wyroku oraz art. 284 § 2 k.k. w zakresie rozstrzygnięcia zawartego w pkt. I.7 wyroku;
- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia z pkt. I.1, I.2., I.3, I.4, I.5, I.6, I.8 wyroku;

W oparciu o tak sformułowane zarzuty obrońca wniósł o uniewinnienie oskarżonego od czynów przypisanych w pkt. I.2., I.3, I.8 i I.9, umorzenie postępowania w odniesieniu do czynu opisanego w pkt. I.7 wyroku, oraz złagodzenie kar za czyny przypisane w pkt. I.1, I.4 i I.5 wyroku, po czym wymierzenie oskarżonemu łagodniejszej kary łącznej z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

Sąd Okręgowy w W. wyrokiem z dnia 8 marca 2013 r. utrzymał w mocy zaskarżony wyrok w mocy, uznając apelację obrońcy oskarżonego za oczywiście bezzasadną.

Od wyroku Sądu odwoławczego kasację wywiódł obrońca skazanego, który zaskarżył orzeczenie w całości, zarzucając:

1. rażące naruszenie art. 284 § 2 k.k. przez przyjęcie, że czyn przypisany oskarżonemu w punkcie I.7 wyroku Sądu Rejonowego wyczerpuje znamiona przestępstwa określonego we wskazanym przepisie, a nie w art 284 § 1 k.k., co miało wpływ na treść wyroku, bowiem doprowadziło do naruszenia art. 439 § 1 pkt 9 w zw. z art 17 § 1 pkt 6 k.p.k. oraz art 102 k.k. w zw. z art 101 § 1 pkt 4 k.k. przez utrzymanie w mocy wyroku Sądu Rejonowego w zakresie rozstrzygnięcia z punktu I.7, pomimo ustania karalności czynu przypisanego oskarżonemu;
2. rażące naruszenie art 143 § 1 pkt 3 i 6 k.p.k., art. 150 § 1 k.p.k., art. 393 § 1 k.p.k. oraz art. 394 § 2 k.p.k., przez przyjęcie, że dopuszczalne było uznanie przez Sąd Rejonowy za ujawnione bez odczytywania protokołów przeszukania oraz oględzin i dokonanie w oparciu o te dokumenty kluczowych ustaleń

faktycznych, chociaż obarczone były brakami formalnymi uniemożliwiającymi ich wykorzystanie w postępowaniu sądowym, co miało wpływ na treść wyroku, bowiem doprowadziło do naruszenia art 438 pkt 2 k.p.k. przez utrzymanie w mocy wyroku Sądu Rejonowego w zakresie rozstrzygnięć z punktów I.2 i I.3;

3. ewentualnie w przypadku nieuwzględnienia zarzutu z pkt 2, rażące naruszenie art 270 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., przez przyjęcie, że na możliwość popełnienia przestępstwa fałszerstwa materialnego dokumentów w formie czynu ciągłego ma wpływ tożsamość przedmiotu czynności wykonawczych, co miało wpływ na treść wyroku, bowiem doprowadziło do naruszenia art. 438 pkt 1 k.p.k. przez utrzymanie w mocy wyroku Sądu Rejonowego w zakresie rozstrzygnięć z pkt. I.2 i I.3;
4. rażące naruszenie art. 433 § 2 k.p.k. oraz art. 457 § 3 k.p.k., przez nierozpoznanie podniesionych w apelacji zarzutów dotyczących:
  - a) błędu w ustaleniach faktycznych w zakresie ustalenia. że oskarżony podrobił dokumenty wskazane w punkcie I.3 wyroku Sądu Rejonowego;
  - b) naruszenia przepisów prawa materialnego tj. art. 284 § 1 i 2 k.k. oraz art. 101 § 1 pkt 4 k.k. w zw. z art. 102 k.k., które to zarzuty zostały uznane za zarzuty dotyczące ustaleń faktycznych, podczas gdy w apelacji kwestionowano przyjętą przez Sąd Rejonowy kwalifikację prawną;
- co miało wpływ na treść wydanego wyroku, bowiem apelacja nie została w całości rozpoznana.

Autor kasacji wniósł o „uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w zaskarżonej części”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Zaprezentowane w kasacji zarzuty w istocie stanowią powtórzenie zarzutów zawartych w apelacji i z wyjątkiem zarzutu rażącej obrazy art. 433 § 2 k.p.k. oraz art. 457 § 3 k.p.k. są skierowane przeciwko rozstrzygnięciu Sądu I instancji.

Sąd Najwyższy niezliczoną ilość razy wskazywał, że zarzuty podniesione w kasacji pod adresem orzeczenia Sądu I instancji podlegają rozważeniu przez Sąd kasacyjny tylko w takim zakresie, w jakim jest to nieodzowne do należytego rozpoznania zarzutów stawianych orzeczeniu sądu odwoławczego, nie jest bowiem

funkcją kontroli kasacyjnej ponowne – „dublujące” kontrolę apelacyjną – rozpoznawanie zarzutów stawianych przez skarżącego orzeczeniu sądu I instancji (por. SN III KKN 148/96, OSNKW 1997, nr 1 – 2, poz. 12).

Stosownie do treści art. 536 k.p.k., Sąd Najwyższy rozpoznaje kasację w granicach zaskarżenia i podniesionych zarzutów, a w zakresie szerszym tylko w wypadkach określonych w art. 435, 439 i 455 k.p.k., których nie ujawniono w sprawie.

Odnosnie przestępstwa przypisanego w pkt. I.7 wyroku obrońca zarówno w apelacji jak i kasacji sformułował zarzut obrazy art. 284 § 2 k.k., przez błędne przyjęcie, iż czyn ten wyczerpuje znamiona wspomnianego przepisu, a nie art. 284 § 1 k.k. Faktem jest, że w opisie przypisanego w pkt. I.7 wyroku przestępstwa, które polegało na przywłaszczeniu powierzonego mienia nieprecyzyjnie określono znamiona czynu, czyli bez dokładnego określenia sposobu i okoliczności działania sprawcy stosownie do dyspozycji art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. Uchybienie to można jednak ocenić tylko na płaszczyźnie obrazy art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. (czego nie zarzuca obrońca w kasacji), a nie obrazy prawa materialnego. Dokładny opis działania skazanego odzwierciedla uzasadnienie wyroku Sądu I instancji. Wynika z niego jednoznacznie, że P. R. w dniu 26 czerwca 2000 r. zawarł z firmą I. S.A. umowę leasingową, której przedmiotem był notebook marki Toshiba. Na tej podstawie powierzono skazanemu urządzenie, które przywłaszczył (k. 3016). Skoro ustalony stan faktyczny prawidłowo zakwalifikowano jako przestępstwo z art. 284 § 2 k.k., nie doszło do obrazy tego przepisu, Z obrazą prawa materialnego mamy bowiem do czynienia tylko w sytuacji nieprawidłowej subsumpcji ustalonego stanu faktycznego pod określony przepis ustawy karnej.

Słusznie Sąd odwoławczy ocenił jako bezzasadny zarzut 3 apelacji, sformułowany jako 2 w kasacji. Z protokołu przeszukania mieszkania znajdującego się w W. przy ul. D. [...], przeprowadzonego w dniu 12 lutego 2009 r. (k. 245 – 261) wynika, że protokół przeszukania podpisali wszyscy uczestnicy czynności, to jest A. F. sąsiadka oraz sierż. P. B. Wbrew wywodom kasacji w przeszukaniu nie uczestniczył fotograf E. M. Natomiast rzeczywiście protokołu oględzin tego mieszkania nie podpisali wszyscy uczestnicy czynności (k. 270 i k. 273 v). Jednakże trafna jest ocena Sądu Okręgowego, że celem tej czynności było

ujawnienie śladów linii papilarnych, czyli kwestia, która dla ustaleń w zakresie czynów przypisanych oskarżonemu w pkt. I.2 i I.3 nie miała znaczenia, w związku z czym opisane uchybienie nie mogło mieć istotnego wpływu na treść wyroku.

W orzecznictwie i piśmiennictwie trafnie wskazuje się, że waga i doniosłość skutków rażącego naruszenia prawa powinna być porównywalna z rangą bezwzględnych przyczyn odwoławczych, a jednocześnie by było to uchybienie, które mogło mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, czyli w istotny sposób zaważyć na treść zawartych w nim rozstrzygnięć (por. T. Grzegorzczak. Kodeks postępowania karnego oraz ustawa o świadku koronnym. Komentarz. Warszawa 2008 r., s. 1095).

Oczywiście bezzasadny jest 3 zarzut kasacji rażącej obrazy art. 12 k.k., który normuje instytucję przestępstwa ciągłego, to jest czynu zabronionego popełnionego niejako „na raty”. Istnieją trzy przesłanki przyjęcia omawianej konstrukcji. Po pierwsze, popełnienie więcej niż jednego zachowania w krótkich odstępach czasu, po drugie wykonanie zamiaru powziętego z góry w odniesieniu do wszystkich zachowań, po trzecie, jeżeli przedmiotem zamachu jest dobro osobiste – tożsamość pokrzywdzonego. Omawiany zarzut był także podniesiony w apelacji i słusznie Sąd Okręgowy uznał, że P. R. w zakresie przestępstw przypisanych mu w pkt. I.2 i I.3 wyroku nie działał w wykonaniu jednego z góry powziętego zamiaru, co wyklucza jedność – ciągłość przestępstwa.

Truizmem jest przypominanie, że w postępowaniu kasacyjnym nie można kwestionować ustaleń faktycznych w sprawie, w tym także odnośnie zamiaru sprawcy.

Bezpodstawny jest zarzut 4a kasacji, gdyż Sąd Okręgowy trafnie ocenił zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia w pkt. I.3 wyroku Sądu I instancji. Jak już wspomniano protokół przeszukania mieszkania P. R. (k. 245 – 261), w toku którego zabezpieczono kilkadziesiąt dokumentów, w tym podrobione, stanowiące przedmiot przestępstwa przypisanego skazanemu w pkt. I.3 wyroku – wbrew wywodom kasacji był podpisany przez uczestników czynności. Jak wynika z części wstępnej uzasadnienia wyroku Sąd II instancji w pełni zaaprobował ustalenia faktyczne Sądu I instancji, także wskazujące na to, iż skazany podrobił dokumenty wymienione w pkt. I.3 wyroku.

Sąd odwoławczy prawidłowo przyjął, że nie doszło do rażącej obrazy art. 284 § 2 k.k. w zakresie kwalifikacji prawnej przestępstwa przypisanego w pkt. I.7 wyroku.

Stosownie do treści art. 433 § 2 k.p.k. Sąd Okręgowy rozważył zarzuty i wnioski apelacji, po czym w sporządzonym zgodnie z wymogami art. 457 § 3 k.p.k. uzasadnieniu wyroku wskazał czym się kierował, wydając orzeczenie oraz dlaczego zarzuty i wnioski apelacji uznał za niezasadne. Zatem gołosłowny okazał się również zarzut obrazy art. 433 § 2 k.p.k. oraz art. 457 § 3 k.p.k.

Reasumując, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.